

Naar der f. Ex. er bevilget Noget til et Bygningsforetagende, maa man have teknisk Assistance til at undersøge, om Bygningen er opført paa den Maade, som Statsrevisionen finder fyldestgjørende, og ikke blot, om Pengene ere brugte til Bygningen. Er der Tale om en Bevilling til et Reparationsarbejde, maa den have teknisk Assistance, thi den kan umuligt reise omkring i Landet for at se, om Reparationerne ogsaa ere udførte paa en tilbørlig Maade. Er der Tale om en Bevilling til Herrens Uddannelse, maa den have teknisk Assistance til at gaa omkring paa Jælleben eller andre Steder for at se, om ogsaa Uddannelsen foregaar paa den rette Maade o. s. v. o. s. v. Det er Begyndelsen til Indførelsen af en Institution, som skal føre en Kontrol med Administrationens Detailler, et Slags Overadministration, som skal gaa ved Siden af og over den sædvanlige. Det er derfor, jeg tror, at man ikke noksom kan gjøre opmærksom paa den Fare, der ligger i dette Forslag, og jeg haaber derfor, at alle Vedkommende, hvis Medvirkning vil udfordres til at sætte en saadan Foranstaltning i Scene, ville være opmærksomme paa den Fare, som ligger deri. — De øvrige Punkter angaaende Krigs- og Marineministeriet — der er navnlig to — vil jeg i Genhold til det yttrede Dnsse altsaa gjemme til 2den Behandling.

Formanden (Krabbe): Naar det ærede Medlem troede, at det vilde være ham af Formanden forment at rette et stærkt Angreb paa en Statsrevisor — jeg formoder for Udførelsen af Statsrevisionens Hverv som saadant — da er en saadan Antagelse ikke rigtig. At rette et saadant Angreb staar det ærede Medlem fuldstændigt frit, selvfølgelig under Sagttagelse af de rette Former.

Berg: Dersom den Udtalelse i Statsrevisionsudvalgets Betænkning, hvortil det ærede Medlem, der nu talte (Nimestad), sigtede, kun har til Hensigt at skaffe Statsrevisionen nogen Medhjælp med Hensyn til Værksarbejderne, er jeg forsaavidt enig med ham, som jeg heller ikke finder denne Anmærkning fyldestgjørende. Jeg er nemlig af den Anskuelse, at det ikke er til dette særlige Arbejde, at Statsrevisionen burde have en større Medhjælp eller en større Medhjælpsum, men at det er til dens Virksomhed overhoved. Naar det ærede Medlem imidlertid udmalede for os, hvilke forunderlige Farer der deraf kunde opstaa for Administrationen, kom jeg levende til at mindes hans Stilling til et Forslag, som for nogle Aar siden var fremme her i Thinget, om at have et bestandigt Udvalg for Andragender. Det var et ganske simpelt Spørgsmaal. Sagen gik nemlig ud paa at forandre den temmelig uheldige Skik, at, naar Medborgerne omkring i Landet androg hos Landets Repræsentation om Et eller Andet, og de ikke rigtig kjendte Formen, eller der ikke var noget Udvalg, som just

behandlede en saadan Sag, saa blev dette Andragende lagt hen i Løseverøiset paa et Bord og flød der; Ingen havde i mindste Maade nogen Forpligtelse til at se paa det, til at tage sig af det, eller til at gjøre Noget ved det. Man syntes da, at det ikke var passende overfor Landets Borgere, at en saadan Sædvane fandt Sted i Folkerepræsentationen, men at man skyldte de Borgere, som henvendte sig til os, at man ialtsald under visse Former efter saa, hvad det var, de vilde, og gav dem Forvisningen om, at det, som var fremsført for os, blev iagttaget, enten det nu var om deres egne Anliggender, om Andres eller om Landets i det Hele; vi kunde da nærmere bestemme, om der var Noget derved at gjøre eller ikke. Denne ganske simple Sag pusede det ærede Medlem dengang op til en ganske forfærdelig Ting. Det var Noget, som vilde forstyrre hele den Ordning og Magtfordeling, som fandt Sted her i Landet efter Grundloven. Det vilde være en Overadministration, man vilde anlegge ved dette bestandige Udvalg, som kun var en ganske naturlig Følge af, at man vilde rette en slet Sædvane til en god, og for rigtigt at betegne, hvor farlig og æsel en saadan Overadministration vilde blive, talte det ærede Medlem det, saavidt jeg erindrer, „Kendestensudvalget“. Dette udelukkede dog ikke, at det ærede Medlem, da endelig Forslaget var blevet vedtaget, velvillig tog Sæde i dette „Kendestensudvalg“, og jeg, som i flere Aar har arbejdet med ham i dette Udvalg, skylder ham den Erkendelse, at det har været mig en Fornøjelse at arbejde sammen med ham i det Udvalg, som han den Gang stillede op som en Overadministration. Hvad har nu dette Udvalg været? Det har opfyldt sin Opgave i jævn borgerlig Forstand; det har samlet de Andragender, der tidligere laa og flød, og som Ingen havde Forpligtelse til at se, og det har i Reglen faaet afgivet Betænkning deraf. Vi have set, at meget af det, som kom frem, egentlig ikke betød Noget, og ikke havde Ret til at komme frem, og vi have ogsaa sagt om Udskilligt af det, som kom til os, at Folk skulde lade være at indbringe Sligt. Vi have altsaa søgt at regulere hele denne Gjenstand, at bringe den ind under rigtige Former, og det er min Overbevisning, at Administrationen, uagtet den i de senere Aar ikke har staaet i særligt velvilligt Forhold til Repræsentationen, i alt Fald ikke til dette Thing, dog ikke har følt nogen Ulempe af dette Udvalgs Etablering. Jeg er tværtimod tilbøjelig til at tro, at det ved sin Virksomhed har bidraget til, at Administrationen er bleven fri for en Del Rønderi om unyttige Ting, som den ellers vilde have haft paa Halsen, og det er meget naturligt. Man kan ikke gjøre en Udskillelse og sige, at en vis Del har Interesse i en rolig Udsvilling, og i, at Sagerne gaa deres jævne Gang, en anden Del derimod ikke. Nei, der er, trods de forskellige Stridigheder imellem